

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba w składzie powiększonym)

z dnia 19 czerwca 2019 r.*

Pomoc państwa – Pomoc indywidualna na rzecz kompleksu Nürburgring na budowę parku rozrywki, hoteli i restauracji oraz na organizację wyścigów samochodowych – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Decyzja uznająca, że zwrot pomocy uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym nie dotyczy nowego właściciela kompleksu Nürburgring – Skarga o stwierdzenie nieważności – Brak istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną – Stowarzyszenie – Status strony negocjacji – Niedopuszczalność – Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa po zakończeniu wstępnego etapu badania – Skarga o stwierdzenie nieważności – Zainteresowana strona – Interes prawny – Dopuszczalność – Naruszenie uprawnień procesowych zainteresowanych stron – Brak trudności wymagających wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego – Skarga do Komisji – Sprzedaż aktywów beneficjentów pomocy państwa uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe postępowanie przetargowe – Obowiązek uzasadnienia – Zasada dobrej administracji

W sprawie T-373/15

Ja zum Nürburgring eV, z siedzibą w Nürburgu (Niemcy), reprezentowana początkowo przez adwokatów D. Freya, M. Rudolpha i S. Eggerath, a następnie przez adwokatów D. Freya i M. Rudolpha,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez L. Flynna, T. Maxiana Ruschego oraz B. Stromsky'ego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/151 z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) wdrożonej przez Niemcy na rzecz Nürburgring (Dz.U. 2016, L 34, s. 1),

SĄD (pierwsza izba w składzie powiększonym),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, V. Valančius, P. Nihoul, J. Svenningsen i U. Öberg (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: K. Guzdek, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 25 kwietnia 2018 r.,

* Język postępowania: niemiecki.

wydaje następujący

Wyrok

I. Okoliczności powstania sporu

- 1 Kompleks Nürburgring (zwany dalej „Nürburgringiem”), położony na terenie niemieckiego kraju związkowego Nadrenia-Palatynat, obejmuje samochodowy tor wyścigowy (zwany dalej „torem Nürburgring”), park rozrywki, hotele i restauracje.
- 2 W okresie od 2002 r. do 2012 r. właściciele Nürburgringu (zwani dalej „sprzedającymi”), czyli przedsiębiorstwa publiczne Nürburgring GmbH, Motorsport Resort Nürburgring GmbH i Congress- und Motorsport Hotel Nürburgring GmbH, byli objęci, głównie ze strony kraju związkowego Nadrenia-Palatynat, środkami wsparcia na budowę parku rozrywki, hoteli i restauracji oraz na organizację wyścigów Formuły 1.

A. Postępowanie administracyjne i sprzedaż aktywów Nürburgring

- 3 W dniu 5 kwietnia 2011 r. skarżąca, Ja zum Nürburgring eV, niemieckie stowarzyszenie sportów samochodowych, którego celem jest przywracanie i promowanie samochodowego toru wyścigowego Nürburgring, wniosło pierwszą skargę do Komisji Europejskiej dotyczącą pomocy, która została wypłacona przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz toru Nürburgring.
- 4 Pismem z dnia 21 marca 2012 r. Komisja notyfikowała Republice Federalnej Niemiec decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE w odniesieniu do szeregu środków wsparcia wdrożonych w latach 2002–2012 na rzecz Nürburgringu. W drodze tej decyzji, której streszczenie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2012, C 216, s. 14), Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag dotyczących danych środków.
- 5 Ze względu na przyznanie dodatkowych środków wsparcia zgłoszonych Komisji przez Republikę Federalną Niemiec Komisja postanowiła objąć formalnym postępowaniem wyjaśniającym te nowe środki. Pismem z dnia 7 sierpnia 2012 r. decyzja została notyfikowana Republice Federalnej Niemiec. W drodze tej decyzji, której streszczenie opublikowano w *Dzienniku Urzędowym* (Dz.U. 2012, C 333, s. 1), Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag w przedmiocie środków dodatkowych.
- 6 W dniu 24 lipca 2012 r. Amtsgericht Bad Neuenahr-Ahrweiler (sąd rejonowy w Bad Neuenahr-Ahrweiler, Niemcy) stwierdził niewypłacalność sprzedających. W dniu 1 listopada 2012 r. wszczął on postępowanie upadłościowe bez zajęcia majątku przedsiębiorstwa. Postanowiono o dokonaniu sprzedaży aktywów sprzedających (zwanej dalej „sprzedażą aktywów Nürburgringu”). Sprzedający wskazali audytora KPMG AG jako radcę prawnego i finansowego.
- 7 W dniu 1 listopada 2012 r. zarząd Nürburgringu został powierzony Nürburgring Betriebsgesellschaft mbH, spółce zależnej, której cały kapitał należy do jednego ze sprzedających, Nürburgring GmbH, utworzonej przez zarządców wyznaczonych przez Amtsgericht Bad Neuenahr-Ahrweiler (sąd rejonowy w Bad Neuenahr-Ahrweiler).
- 8 W dniu 15 maja 2013 r. rozpoczęto postępowanie przetargowe w celu dokonania sprzedaży aktywów Nürburgringu (zwane dalej „postępowaniem przetargowym”).

- 9 W dniu 23 maja 2013 r. Komisja powiadomiła Republikę Federalną Niemiec i zarządców o kryteriach, które powinno spełniać postępowanie przetargowe, aby wykluczyć elementy pomocy państwa i poinformowała ich o obowiązku nabywcy, który zostanie wybrany, do zwrotu korzyści, jakie ewentualnie zostaną mu przyznane. Od października 2012 r. miały miejsce w tym zakresie rozmowy między Komisją, Republiką Federalną Niemiec i zarządcami.
- 10 Postępowanie przetargowe zostało przeprowadzone następująco:
- w dniu 14 maja 2013 r. wszczęcie postępowania przetargowego zostało ogłoszone w drodze komunikatu prasowego jednego z zarządców;
 - w dniu 15 maja 2013 r. KPMG opublikowało zaproszenia do składania ofert w *Financial Times* w *Handelsblatt* i na stronie internetowej Nürburgringu;
 - 70 potencjalnych nabywców wykazało zainteresowanie, wśród nich skarżąca i niemiecki klub samochodowy ADAC eV;
 - pismem z dnia 19 lipca 2013 r. zainteresowani inwestorzy otrzymali dokumenty dotyczące Nürburgringu i zostali wezwani do przedstawienia deklaracyjnej oferty – w odniesieniu do wszystkich aktywów – na określone grupy aktywów lub poszczególne aktywa;
 - termin do złożenia deklaracyjnej oferty został wyznaczony kolejno: na dzień 12 września 2013 r., pismem z dnia 19 lipca 2013 r., a następnie na dzień 26 września 2013 r., pismem z dnia 12 września 2013 r.; w każdym z tych pism wyjaśniono, że oferty złożone po upływie terminu zostaną również uwzględnione;
 - na początku lutego 2014 r. 24 potencjalnych nabywców, w tym ADAC, przekazało deklaracyjną ofertę; oferta ADAC dotyczyła tylko toru Nürburgring; 18 spośród nich uznano za kwalifikujących się do przeprowadzenia szczegółowej kontroli, wśród których nie znajdował się ADAC;
 - dla potencjalnych nabywców zaproszonych do następnego etapu postępowania przetargowego, w tym dla skarżącej, termin składania potwierdzających ofert, które powinny zostać w całości sfinansowane i obejmować wcześniej wynegocjowane porozumienie w celu odkupienia aktywów, został kolejno ustalony: na dzień 11 grudnia 2013 r., pismem z dnia 17 października 2013 r., a następnie na dzień 17 lutego 2014 r. pismem z dnia 17 grudnia 2013 r.; w tym ostatnim piśmie wskazano, że oferty złożone po upływie terminu zostaną również uwzględnione, ale wyjaśniono w nim jednak, że sprzedający będą mogli wkrótce po upływie terminu składania ofert zdecydować o tożsamości wybranego nabywcy;
 - potwierdzając ofertę złożyło trzynastu potencjalnych nabywców, z których czterech przedłożyło ofertę dotyczącą wszystkich aktywów, a mianowicie Capricorn Nürburgring Besitzgesellschaft GmbH (zwany dalej „Capricornem” lub „nabywcą”), oferent drugi (zwany dalej „oferentem 2”), oferent trzeci (zwany dalej „oferentem 3”) i czwarty potencjalny nabywca;
 - zgodnie z pismami skierowanymi do zainteresowanych inwestorów w dniach 19 lipca i 17 października 2013 r. inwestorzy mieli być wybierani, z jednej strony, z uwzględnieniem wymogów maksymalizacji wartości wszystkich aktywów, a z drugiej strony, zabezpieczenia transakcji; na podstawie tych kryteriów uwzględniono w ostatnim etapie postępowania przetargowego oferty oferenta 2 i Capricorna, którzy z jednej strony proponowali przejęcie wszystkich aktywów Nürburgringu, a z drugiej strony przedstawili dowód kondycji finansowej swych ofert odpowiednio w dniach 7 i 11 marca 2014 r. Równolegle wynegocjowano z tymi dwoma oferentami projekty umów zbycia;

– w dniu 11 marca 2014 r. komitet wierzycieli sprzedających, w ramach postępowania upadłościowego sprzedających, zatwierdził sprzedaż aktywów Nürburgring na rzecz Capricorna, którego oferta wynosiła 77 mln EUR, podczas gdy oferta oferenta 2 wynosiła między 47 a 52 mln EUR.

11 W dniu 23 grudnia 2013 r. skarżąca złożyła do Komisji drugą skargę na tej podstawie, że postępowanie przetargowe nie było otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe. Zdaniem skarżącej nabywca, który został wybrany, otrzymał w ten sposób nową pomoc i zapewnił ciągłość działalności gospodarczej sprzedających, skutkiem czego nakaz odzyskania pomocy otrzymanej przez sprzedających powinien go obejmować.

B. Zaskarżone decyzje

12 W dniu 1 października 2014 r. Komisja wydała decyzję (UE) 2016/151 w sprawie pomocy państwa SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) wdrożonej przez Niemcy na rzecz Nürburgring (Dz.U. 2016, L 34, s. 1; zwaną dalej „decyzją końcową”).

13 W art. 2 decyzji końcowej Komisja stwierdziła niezgodność z prawem i niezgodność z rynkiem wewnętrznym niektórych środków wsparcia dla sprzedających (zwanym dalej „pomocą dla sprzedających”).

14 Komisja zadecydowała w art. 3 ust. 2 decyzji końcowej, że ewentualny zwrot pomocy państwa dla sprzedających nie dotyczy Capricorna i jego spółek zależnych (zwanej dalej „pierwszą zaskarżoną decyzją”).

15 W art. 1 tiret ostatnie decyzji końcowej Komisja stwierdziła, że sprzedaż aktywów Nürburgring na rzecz Capricorna nie stanowi pomocy państwa (zwanej dalej „drugą zaskarżoną decyzją”).

16 Komisja uznała bowiem, że postępowanie przetargowe zostało przeprowadzone w sposób otwarty, przejrzysty i niedyskryminujący, iż procedura ta zakończyła się uzyskaniem ceny sprzedaży zgodnej z ceną rynkową, oraz że między sprzedającymi a nabywcą nie było ciągłości gospodarczej.

II. Postępowanie i żądania stron

17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 lipca 2015 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

18 Pismem z dnia 27 października 2015 r. Komisja złożyła wniosek o przetłumaczenie załącznika do skargi.

19 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 listopada 2015 r. sprzedający wniosli o dopuszczenie do niniejszego postępowania w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji. Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2016 r. prezes ósmej izby Sądu dopuścił tę interwencję.

20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 maja 2016 r. sprzedający powiadomili Sąd, że wycofują interwencję.

21 Postanowieniem prezesa ósmej izby Sądu z dnia 27 czerwca 2016 r. sprzedający zostali wykreśleni z rejestru Sądu jako interwenienci i obciążeni własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą w zakresie dotyczącym ich interwencji.

- 22 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 czerwca 2016 r. Komisja wniosła do Sądu o stwierdzenie, że niniejsza skarga stała się bezprzedmiotowa i że postępowanie w sprawie tej skargi należy umorzyć. W dniu 22 sierpnia 2016 r. skarżąca złożyła uwagi w przedmiocie tego wniosku o umorzenie postępowania.
- 23 Postanowieniem prezesa Sądu z dnia 11 października 2016 r. został wyznaczony nowy sprawozdawca oraz sprawa została przydzielona pierwszej izbie Sądu.
- 24 W dniu 26 lipca 2017 r., w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania przed Sądem, Sąd wezwał strony do złożenia pewnych dokumentów i zadał im pytania na piśmie, wzywając je do udzielenia na nie odpowiedzi na piśmie. Strony przedstawiły uwagi w odpowiedzi na pytania Sądu w dniu 8 września 2017 r.
- 25 Postanowieniem z dnia 6 września 2017 r. Sąd (pierwsza izba w składzie powiększonym) postanowił pozostawić przedstawiony przez Komisję wniosek o umorzenie postępowania do rozstrzygnięcia w wyroku.
- 26 Na wniosek pierwszej izby Sąd postanowił, na podstawie art. 28 regulaminu postępowania, przekazać sprawę składowi powiększonemu.
- 27 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 października 2017 r. skarżąca złożyła wniosek o wyznaczenie rozprawy. Komisja nie zajęła w wyznaczonym terminie stanowiska w przedmiocie przeprowadzenia rozprawy.
- 28 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 listopada 2017 r. Komisja złożyła wniosek o usunięcie z akt dokumentów przedstawionych przez skarżącą w załączeniu do wniosku o przeprowadzenie rozprawy. W dniu 13 grudnia 2017 r. skarżąca złożyła uwagi w przedmiocie tego wniosku o usunięciu dokumentów z akt.
- 29 W dniu 23 stycznia 2018 r. Sąd (pierwsza izba) postanowił o otwarciu ustnego etapu postępowania. W dniu 23 lutego 2018 r., w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania, Sąd wezwał strony do przedstawienia pewnych dokumentów oraz zadał im pytania na piśmie, wzywając je do udzielenia na nie odpowiedzi na piśmie. Na podstawie art. 24 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Sąd wezwał również Republikę Federalną Niemiec do przedstawienia pewnych dokumentów i zadał jej pytania na piśmie, wzywając ją do udzielenia odpowiedzi na piśmie. Strony i Republika Federalna Niemiec złożyły uwagi w odpowiedzi na pytania Sądu w dniach 12, 14 i 19 marca 2018 r.
- 30 Strony wygłosiły swe stanowiska oraz udzieliły ustnych odpowiedzi na pytania Sądu na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2018 r., po której zakończeniu zamknięto ustny etap postępowania.
- 31 W dniu 18 maja 2018 r. skarżąca złożyła wniosek o otwarciu ustnego etapu postępowania na nowo. Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2019 r. prezes pierwszej izby Sądu w składzie powiększonym pozostawił rozstrzygnięcie oddalił ten wniosek.
- 32 W dniu 20 lipca 2018 r. Komisja złożyła również wniosek o otwarciu ustnego etapu postępowania na nowo. Postanowieniem z dnia 30 lipca 2018 r. prezes pierwszej izby Sądu w składzie powiększonym oddalił ten wniosek.
- 33 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:
 - oddalenie podniesionych przez Komisję zarzutów niedopuszczalności;
 - odrzucenie wniosku Komisji o umorzenie postępowania;

- stwierdzenie nieważności pierwszej i drugiej z zaskarżonych decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

34 Komisja wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego – odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
- tytułem żądania ewentualnego – umorzenie postępowania w przedmiocie skargi z powodu utraty interesu prawnego przez skarżącą;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego – oddalenie skargi jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

III. Co do prawa

A. W przedmiocie dopuszczalności żądania stwierdzenia nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji

- 35 Skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji, w której Komisja, po ustaleniu, że nie było ciągłości gospodarczej między sprzedającymi a nabywcą, zadecydowała, że ewentualne odzyskanie pomocy dla sprzedających nie dotyczy nabywcy.
- 36 Poprzez część czwartą zarzutu pierwszego, dotyczącą niewprowadzenia przez Capricorna nowego modelu handlowego i poprzez dwie pierwsze części zarzutu trzeciego, dotyczące błędów w ocenie istnienia ciągłości gospodarczej między sprzedającymi a Capricornem, skarżąca zarzuca bowiem Komisji, że w ramach pierwszej zaskarżonej decyzji nie stwierdziła istnienia takiej ciągłości gospodarczej. Ponadto poprzez zarzut siódmy skarżąca podnosi, że przyjmując pierwszą zaskarżoną decyzję, Komisja nie dokonała oceny jej uwag.
- 37 W odpowiedzi na skargę Komisja podniosła, że skarga jest niedopuszczalna w szczególności w zakresie, w jakim zmierza do zakwestionowania pierwszej zaskarżonej decyzji. Zdaniem Komisji skarżąca nie wykazała ani swego interesu prawnego, ani swej legitymacji procesowej.
- 38 Następnie Komisja doszła jednak do wniosku, że nie było już potrzeby orzekania przez Sąd w przedmiocie skargi, w tym w zakresie żądania stwierdzenia nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji, ze względu na to, iż skarżąca utraciła wszelki interes prawny, jaki mogła mieć wcześniej.
- 39 Strony są zgodne co do tego, że pierwsza zaskarżona decyzja została wydana po przeprowadzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego.
- 40 W tym względzie i w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że w wyroku z dnia 17 września 2015 r., Mory i in./Komisja (C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 104), Trybunał orzekł, że decyzja dotycząca ciągłości gospodarczej powinna zostać uznana za decyzję „związaną” z wcześniejszą decyzją końcową dotyczącą danej pomocy i „uzupełniająca” wobec tej decyzji w zakresie, w jakim wyjaśnia ona jej zakres co do statusu beneficjenta tej pomocy, a zatem co do statusu podmiotu zobowiązanego do zwrotu tej pomocy, w następstwie zaistnienia zdarzenia, które miało miejsce po wydaniu tej decyzji, takiego jak nabycie przez osobę trzecią aktywów pierwotnego beneficjenta omawianej pomocy.

- 41 W niniejszej sprawie, w drodze pierwszej zaskarżonej decyzji Komisja po ustaleniu, że nie było ciągłości gospodarczej między sprzedającymi a nabywcą, zdecydowała, iż ewentualne odzyskanie pomocy dla sprzedających nie dotyczy nabywcy.
- 42 Należy zatem stwierdzić, że pierwsza zaskarżona decyzja jest decyzją „związaną” z decyzją wydaną po zakończeniu formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy dla sprzedających i „uzupełniająca” wobec tej decyzji.
- 43 Po drugie, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE „[k]ażda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych”.
- 44 Ponieważ pierwsza zaskarżona decyzja dotyczy pomocy dla sprzedających przyznanej im w formie pomocy indywidualnej, a nie na podstawie systemu pomocy, nie może być ona traktowana jak akt regulacyjny w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 45 Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podmioty inne niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, że decyzja ta dotyczy ich indywidualnie tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji (zob. wyroki: z dnia 15 lipca 1963 r., Plaumann/Komisja, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223; z dnia 19 maja 1993 r., Cook/Komisja, C-198/91, EU:C:1993:197, pkt 20).

1. W przedmiocie indywidualnego oddziaływania decyzji na skarżącą, jako na konkurenta

- 46 Skarżąca twierdzi, że jej pozycja na rynku uległa istotnej zmianie, po pierwsze, ze względu na jej status kandydata do nabycia toru Nürburgring i po drugie, ze względu na jej dawne inwestycje w tor Nürburgring, które wydanie pierwszej zaskarżonej decyzji uczyniło zbędnymi.
- 47 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 48 W tym względzie w dziedzinie pomocy państwa za podmioty, których decyzja Komisji kończąca formalne postępowanie wyjaśniające dotyczy indywidualnie, uznane zostały między innymi, poza przedsiębiorstwem będącym beneficjentem pomocy, przedsiębiorstwa z nim konkurujące, które odegrały aktywną rolę w ramach tego postępowania, o ile ich pozycja na rynku uległa istotnej zmianie wskutek danego środka pomocy (zob. wyrok z dnia 17 września 2015 r., Mory i in./Komisja, C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 98 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także podobnie wyrok z dnia 5 listopada 2014 r., Vtesse Networks/Komisja, T-362/10, EU:T:2014:928, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 49 Kryterium znaczącego wpływu pozwala na identyfikację konkurentów, których dozwolona pomoc wyodrębnia na podstawie spełnienia przesłanek dopuszczalności zawartych w wyroku w sprawie Plaumann/Komisja (25/62, EU:C:1963:17). Pomoc odróżnia zatem konkurentów, którym przysługuje legitymacja czynna, od wszystkich innych osób i indywidualizuje w sposób podobny jak adresata zaskarżonej decyzji. Istotny wpływ na pozycję rynkową strony skarżącej nie zależy zatem bezpośrednio od kwoty spornej pomocy, ale od znaczenia wpływu, jaki ta pomoc może mieć na wspomnianą pozycję rynkową. Wpływ ten może być różny w przypadkach pomocy przyznanej w podobnych kwotach, w zależności od takich kryteriów jak rozmiar właściwego rynku, charakter konkretnej pomocy, długość okresu, na jaki pomoc została udzielona, główny bądź drugorzędny charakter odnośnej działalności dla strony skarżącej oraz możliwość poradzenia sobie przez stronę skarżącą z negatywnymi skutkami pomocy (zob. wyrok z dnia 5 listopada 2014 r., Vtesse Networks/Komisja, T-362/10, EU:T:2014:928, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 50 Sam status potencjalnego konkurenta nie jest zatem wystarczający, by przyznać podmiotowi prawo do wniesienia skargi do sądu Unii Europejskiej w celu zakwestionowania decyzji wydanej przez Komisję po przeprowadzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego.
- 51 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że, po pierwsze, okoliczność, iż skarżąca jest stowarzyszeniem, którego celem jest moralne i materialne wspieranie przywrócenia sportu samochodowego na Nürburgringu, niekoniecznie wyklucza możliwość uznania jej za „przedsiębiorstwo” ani że niektóre z jej działań mogą zostać zakwalifikowane jako „gospodarcze” (zob. podobnie wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., MOTOE, C-49/07, EU:C:2008:376, pkt 27, 28). Po drugie, skarżąca odegrała aktywną rolę w postępowaniu poprzedzającym wydanie pierwszej zaskarżonej decyzji, ponieważ w dniu 23 grudnia 2013 r. złożyła ona skargę do Komisji, uznając, że istnieje ciągłość gospodarcza pomiędzy sprzedającymi i nabywcą, który został wybrany, a zatem nakaz odzyskania pomocy dla sprzedających powinien obejmować tego nabywcę.
- 52 Z orzecznictwa przytoczonego w pkt 48 powyżej wynika jednak, że z samego udziału skarżącej w postępowaniu administracyjnym nie można wyciągać wniosku, iż przysługuje jej legitymacja czynna. Skarżąca powinna w każdym wypadku wykazać, że pomoc dla sprzedających mogła istotnie wpłynąć na jej pozycję rynkową.
- 53 W motywie 20 decyzji końcowej Komisja wskazała, że środki wsparcia na rzecz sprzedających dotyczą finansowania budowy i eksploatacji urządzeń Nürburgringu. Ponadto w motywach 173–176 i 178 tej decyzji Komisja zauważyła, że rynkami, na których konkurencja mogła być zakłócona przez te środki, są rynki związane z zarządzaniem torami wyścigowymi, parkami terenowymi, parkami rozrywki, hotelami i obiektami gastronomicznymi, centrami bezpiecznej jazdy, ośrodkami szkolenia kierowców, halami wielofunkcyjnymi i systemami płatności bezgotówkowych oraz na rynkach związanych z promocją turystyki, projektowaniem, budową nieruchomości, zarządzaniem przedsiębiorstwami i sprzedażą samochodów lub motocykli (zwanymi dalej „właściwymi rynkami”). Wreszcie w motywie 180 wspomnianej decyzji Komisja wyjaśniła, że właściwe rynki mogą być uważane za rynki o zasięgu europejskim.
- 54 W ramach niniejszej sprawy skarżąca nigdy nie utrzymywała, ani tym bardziej nie wykazała, że w chwili wniesienia skargi i przed tą datą była obecna na właściwych rynkach. Tym samym nie posiadała ona żadnej pozycji na właściwych rynkach, która mogła ulec istotnej zmianie wskutek pomocy dla sprzedających. Skarżąca podnosi jednak zasadniczo swój status potencjalnego konkurenta Capricorna ze względu na swój udział w postępowaniu mającym na celu nabycie aktywów Nürburgringu.
- 55 W każdym razie w okolicznościach niniejszej sprawy udział skarżącej w postępowaniu przetargowym nie był wystarczający w celu wykazania z jej strony poważnego zamiaru wejścia na rynki właściwe. O ile bowiem brała ona udział w pierwszym etapie postępowania przetargowego, wyrażając swoje zainteresowanie nabyciem aktywów Nürburgringu, co umożliwiło jej dostęp do wszystkich dokumentów dotyczących tych aktywów, o tyle sama przyznała, że nigdy nie mogła złożyć oferty deklaracyjnej w kolejnych etapach tego postępowania. Co więcej, nawet jeśli skarżąca wskazuje, że przyłączyła się do oferty złożonej przez ADAC, dotyczącej samego toru Nürburgringu, ze względu na to, że podziela ona jej pomysły dotyczące utrzymania i eksploatacji omawianego toru, to nie twierdzi ani tym bardziej nie wykazuje, że to przyłączenie się mogłoby powodować, gdyby oferta ADAC została przyjęta, wejście skarżącej jako podmiotu gospodarczego na właściwe rynki.
- 56 Ponadto w zakresie, w jakim skarżąca utrzymuje, że jej pozycja na rynku została istotnie naruszona ze względu na dawne inwestycje dokonane przez nią na torze Nürburgring, należy zauważyć, że sam fakt, iż skarżąca zainwestowała z jakiegokolwiek tytułu w Nürburgring, nie wystarczy, by stwierdzić, że była ona obecna na właściwych rynkach jako podmiot gospodarczy, czego zresztą nie twierdzi ani tym bardziej, iż jej pozycja jako podmiotu gospodarczego na wspomnianych rynkach uległa istotnej zmianie wskutek pomocy dla sprzedających, która jej zdaniem uczyniła te inwestycje bezcelowymi.

W każdym wypadku skarżąca nie wyjaśnia, w jaki sposób pierwsza zaskarżona decyzja, zgodnie z którą nabywca aktywów Nürburgringu nie był zobowiązany do zwrotu pomocy sprzedającym, miałyby wpływ na użyteczność inwestycji, których dokonała ona w Nürburgringu.

- 57 Z powyższego wynika, że żaden z argumentów przedstawionych przez skarżącą nie pozwala wykazać w sposób wymagany prawem, iż pierwsza zaskarżona decyzja wpłynęła w istotny sposób na pozycję konkurencyjną, jaką skarżąca zajmowała na właściwych rynkach, na które miała wpływ pomoc dla sprzedających, o której mowa w tej decyzji.

2. W przedmiocie wpływu decyzji na skarżącą, jako na stowarzyszenie branżowe

- 58 Skarżąca twierdzi, że decyzja dotyczyła jej jako stowarzyszenia branżowego, ponieważ, z jednej strony, pozycja rynkowa jednego z jej członków, czyli ADR, które złożyło ofertę nabycia aktywów Nürburgringu, uległa istotnej zmianie, i że z drugiej strony prowadziła ona negocjacje w celu obrony interesów niemieckiego sportu samochodowego, zwłaszcza w zakresie odnowienia i reklamy samochodowego toru wyścigowego w Nürburgring, oraz brała udział w postępowaniu administracyjnym poprzez złożenie skargi oraz przedstawienie pisemnych uwag i dowodów.
- 59 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 60 W tym względzie należy przypomnieć, że stowarzyszenie branżowe zajmujące się obroną grupowych interesów swoich członków, co do zasady ma prawo wnieść skargę o stwierdzenie nieważności końcowej decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa jedynie w dwóch przypadkach, a mianowicie, po pierwsze, gdy reprezentowane przez nie przedsiębiorstwa lub niektóre z nich mają indywidualną legitymację procesową, po drugie zaś, gdy może ono wskazać na własny interes prawny, na przykład z powodu osłabienia swojej pozycji negocjacyjnej przez akt, którego stwierdzenia nieważności żąda (zob. wyrok z dnia 15 stycznia 2013 r., Aiscat/Commission, T-182/10, EU:T:2013:9, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 61 Co się tyczy kwestii, czy skarżąca ma prawo powoływać się na indywidualną legitymację procesową jednego z jej członków, z uwag skarżącej z dnia 8 września 2017 r. przedstawionych w odpowiedzi na pytania Sądu wynika, że ADAC nie zalicza skarżącej do swych członków i że tylko członkowie ADAC, mianowicie kluby regionalne, organizują wydarzenia sportowe na torze Nürburgring, w szczególności ADAC Mittelrhein eV i ADAC Nordrhein eV. Ci ostatni są również członkami skarżącej.
- 62 Z informacji wspomnianych w pkt 61 powyżej, wynika, że skarżąca nie może powoływać się jako stowarzyszenie na ewentualną indywidualną legitymację procesową ADAC, który nie zalicza się do jej członków i za którego przedstawiciela w ramach niniejszej skargi nie może się ona zatem przedstawiać.
- 63 Przy założeniu, że skarżąca zamierzała w istocie powołać się na indywidualną legitymację procesową niektórych regionalnych klubów regionalnych członków ADAC i którzy zaliczali się również do jej członków, należy stwierdzić, iż nie wykazała w wystarczający pod względem prawnym sposób, że pierwsza zaskarżona decyzja miała istotny wpływ na pozycję konkurencyjną zajmowaną przez te kluby na właściwych rynkach objętych pomocą dla sprzedających, której to pomocy dotyczyła wspomniana decyzja, czego wymaga orzecznictwo przytoczone w pkt 48 powyżej.
- 64 Należy zatem stwierdzić, że skarżąca nie może powoływać się, jako stowarzyszenie branżowe ani na indywidualną legitymację procesową ADAC, ani na legitymację procesową klubów regionalnych ADAC.

- 65 W odniesieniu do kwestii, czy skarżąca może powoływać się na legitymację procesową czynną jako negocjatora, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odnoszącym się w szczególności do wyroków: z dnia 2 lutego 1988 r., *Kwekerij van der Kooy i in./Komisja* (67/85, 68/85 i 70/85, EU:C:1988:38, pkt 21, 22); z dnia 24 marca 1993 r., *CIRFS i in./Komisja* (C-313/90, EU:C:1993:111, pkt 29, 30), uznanie indywidualnego oddziaływania na skarżące stowarzyszenie zakłada, że znajduje się ono w sytuacji szczególnej, w której zajmuje ono wyraźnie określoną pozycję negocjatora, ściśle związaną z samym przedmiotem zaskarżonej decyzji, która stawiała je w sytuacji faktycznej odróżniającej je od wszystkich innych osób (zob. podobnie wyrok z dnia 9 lipca 2009 r., *3F/Komisja*, C-319/07 P, EU:C:2009:435, pkt 87 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienie z dnia 29 marca 2012 r., *Asociación Española de Banca/Komisja*, T-236/10, EU:T:2012:176, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 66 W wyroku z dnia 2 lutego 1988 r., *Kwekerij van der Kooy i in./Komisja* (67/85, 68/85 i 70/85, EU:C:1988:38, pkt 20–24), Trybunał uznał legitymację procesową czynną organizacji zawodowej pożytku publicznego, która nie tylko brała czynny udział w postępowaniu, w szczególności przedkładając Komisji uwagi na piśmie, lecz także negocjowała, w interesie zainteresowanych przedsiębiorców, taryfy gazu, następnie uznane przez Komisję za pomoc niezgodną z rynkiem wewnętrznym, i która z tego tytułu znajdowała wśród sygnatariuszy porozumienia ustalającego stawki kwestionowane przez Komisję.
- 67 W wyroku z dnia 24 marca 1993 r., *CIRFS i in./Komisja* (C-313/90, EU:C:1993:111, pkt 29, 30), Trybunał uznał również legitymację procesową czynną stowarzyszenia branżowego, które nie tylko brało czynny udział w postępowaniu, ale także odgrywało rolę negocjatora w ramach wprowadzania „dyscypliny” zmierzającej do ustanowienia ram prawnych przyznania pomocy danemu sektorowi przemysłu, którego dotyczyła ta sprawa.
- 68 W celu uznania, że skarżące stowarzyszenie branżowe ma szczególny status negocjatora, sąd Unii orzekł, iż nie jest wystarczający fakt, że skarżące stowarzyszenie branżowe przedstawiło swe uwagi w toku formalnego postępowania wyjaśniającego (postanowienie z dnia 29 marca 2012 r., *Asociación Española de Banca/Komisja*, T-236/10, EU:T:2012:176, pkt 46) lub wniosło skargę, która leżała u podstaw tego postępowania (wyrok z dnia 9 lipca 2009 r., *3F/Komisja*, C-319/07 P, EU:C:2009:435, pkt 94, 95).
- 69 W świetle ścisłych przesłanek ustanowionych w wyroku z dnia 13 grudnia 2005 r., *Komisja/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum* (C-78/03 P, EU:C:2005:761, pkt 53–59) należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, iż w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego poprzedzającego wydanie pierwszej zaskarżonej decyzji zajmowała pozycję negocjatora, wyraźnie określoną i ściśle związaną z samym przedmiotem tej decyzji, mogącą uzasadniać jej indywidualne oddziaływanie.
- 70 Z całości powyższych rozważań wynika, że skarżąca nie wykazała, iż pierwsza zaskarżona decyzja dotyczyła indywidualnie jej lub jednego z jej członków.
- 71 Tymczasem należy przypomnieć, że przesłanki dopuszczalności skargi mają charakter kumulatywny (wyrok z dnia 28 marca 2012 r., *Ryanair/Komisja*, T-123/09, EU:T:2012:164, pkt 199). Tym samym bez konieczności badania interesu prawnego skarżącej do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji ani tym bardziej wniosku o umorzenie postępowania przez Komisję na podstawie utraty przez skarżącą jej interesu prawnego we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności tej decyzji, należy uznać skargę za niedopuszczalną w zakresie, w jakim dotyczy stwierdzenia nieważności wspomnianej decyzji, ze względu na brak indywidualnego oddziaływania.

B. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności drugiej zaskarżonej decyzji

72 Skarżąca zmierza także do stwierdzenia nieważności drugiej zaskarżonej decyzji, w której Komisja ustaliła, że sprzedaż aktywów Nürburgringu na rzecz Capricorna nie stanowi pomocy państwa.

1. W przedmiocie dopuszczalności i wniosku o umorzenie postępowania

73 W odpowiedzi na skargę Komisja podnosi, że skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności drugiej zaskarżonej decyzji. Zdaniem Komisji skarżąca nie wykazała ani swego interesu prawnego, ani swej legitymacji procesowej w odniesieniu do wspomnianej decyzji. Ponadto decyzja ta nie stanowi aktu podlegającego zaskarżeniu w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

74 Tytułem ewentualnym Komisja złożyła następnie wniosek o umorzenie postępowania na tej podstawie, że skarżąca w każdym wypadku utraciła wszelki interes prawny do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności drugiej zaskarżonej decyzji, jaki mogła mieć wcześniej.

75 W niniejszej sprawie należy zacząć od zbadania, czy skarżąca ma legitymację procesową do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności drugiej zaskarżonej decyzji, a następnie zbadać, po pierwsze, a następnie zbadać, w jakim stopniu ma i zachowuje interes prawny w uzyskaniu takiego stwierdzenia nieważności, a po drugie, czy druga zaskarżona decyzja jest aktem zaskarżalnym w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

76 Co się tyczy legitymacji procesowej skarżącej, utrzymuje ona, że druga zaskarżona decyzja dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie. W tym względzie jej szczególny status „zainteresowanej strony” w rozumieniu art. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 [TFUE] (Dz.U. 1999, L 83, s. 1), związany ze szczególnym przedmiotem skargi, wystarczy do jej zindywidualizowania w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

77 Ponadto twierdzi ona, że jej pozycja rynkowa, a także pozycja jednego z jej członków, czyli ADAC, została istotnie naruszona ze względu na ich status podmiotów, które złożyły ofertę nabycia aktywów Nürburgringu.

78 Wreszcie skarżąca twierdzi, że decyzja dotyczy jej indywidualnie, jako stowarzyszenia branżowego broniącego interesów w zakresie niemieckiego sportu samochodowego.

79 Komisja kwestionuje tę argumentację. Podnosi ona w szczególności, że skarżąca w zakresie, w jakim nie wykazała, że ona lub ADAC znajdowały się w stosunku konkurencji z Capricornem, nie może być uznana za „zainteresowaną stronę” w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE.

80 W ramach postępowania w sprawie kontroli pomocy państwa należy odróżnić, po pierwsze, etap badania wstępnego przewidziany w art. 108 ust. 3 TFUE, mający na celu jedynie umożliwienie Komisji sformułowania pierwszej opinii w sprawie częściowej lub całkowitej zgodności danej pomocy z rynkiem wewnętrznym, a po drugie, etap postępowania wyjaśniającego przewidziany w art. 108 ust. 2 TFUE, mający na celu umożliwienie Komisji uzyskania pełnych informacji dotyczących wszystkich danych w sprawie. Dopiero w ramach postępowania przewidzianego w tym ostatnim przepisie w traktacie FUE przewidziano gwarancję proceduralną polegającą na obowiązku wezwania przez Komisję zainteresowanych stron do przedstawienia uwag (wyroki: z dnia 19 maja 1993 r., Cook/Komisja, C-198/91, EU:C:1993:197, pkt 22; z dnia 15 czerwca 1993 r., Matra/Komisja, C-225/91, EU:C:1993:239, pkt 16; z dnia 17 lipca 2008 r., Athinaiki Techniki/Komisja, C-521/06 P, EU:C:2008:422, pkt 35).

- 81 W przypadku gdy, bez wszczynania formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 WE, Komisja stwierdza w drodze decyzji wydanej na podstawie ust. 3 tego artykułu, że środek państwowy nie stanowi pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym, osoby, na rzecz których ustanowiono te gwarancje proceduralne, mogą wyegzekwować ich poszanowanie jedynie wtedy, gdy mają one możliwość zaskarżenia tej decyzji do sądu wspólnotowego. Z tych powodów sąd Unii uznaje za dopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności takiej decyzji, wniesioną przez zainteresowaną stronę w rozumieniu art. 108 ust. 2 WE, w sytuacji gdy skarżący dąży, poprzez jej wniesienie, do ochrony swych uprawnień procesowych, które wywodzi z tego postanowienia (wyrok z dnia 17 lipca 2008 r., Athinaiki Techniki/Komisja, C-521/06 P, EU:C:2008:422, pkt 36).
- 82 Należy zatem uznać, że każda zainteresowana strona winna być traktowana jako podmiot, którego decyzja stwierdzająca brak pomocy po zakończeniu etapu badania wstępnego dotyczy bezpośrednio i indywidualnie (wyrok z dnia 28 marca 2012 r., Rynair/Komisja, T-123/09, EU:T:2012:164, pkt 68), mając na uwadze, że, jeżeli taka strona złożyła skargę do Komisji, to odmowne rozstrzygnięcie Komisji w przedmiocie uwzględnienia tej skargi należy w każdym wypadku rozumieć jako decyzję o odmowie wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE (wyrok z dnia 18 listopada 2010 r., NDSHT/Komisja, C-322/09 P, EU:C:2010:701, pkt 51–54).
- 83 W niniejszej sprawie strony są zgodne co do tego, że druga zaskarżona decyzja jest decyzją wydaną po zakończeniu etapu badania wstępnego pomocy ustanowionego w art. 108 ust. 3 TFUE, a nie formalnego postępowania wyjaśniającego. Ponieważ ze względów wskazanych w pkt 54–57, 61–64, 69 i 70 powyżej, które odnoszą się również do skargi na drugą zaskarżoną decyzję, skarżącej lub jednego z jej członków nie można uznać za spełniających przesłanki dopuszczalności, takie jak wskazane w wyroku z dnia 15 lipca 1963 r., Plaumann/Komisja (25/62, EU:C:1963:17), to w celu ustalenia, czy przysługuje jej legitymacja procesowa do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności drugiej zaskarżonej decyzji, należy sprawdzić, czy wykazała ona w sposób wystarczający pod względem prawnym, że jest zainteresowaną stroną.
- 84 Zgodnie z art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999 za „zainteresowane strony” uważa się każde państwo członkowskie oraz jakiegokolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy. Innymi słowy, mamy tu do czynienia z nieokreślonym zbiorem adresatów. Przepis ten nie wyklucza możliwości uznania za „zainteresowaną stronę” przedsiębiorstwa, które nie jest bezpośrednim konkurentem beneficjenta pomocy, o ile przedsiębiorstwo to podnosi, że jego interesy mogą zostać naruszone przez przyznanie tej pomocy. Wystarczy, że przedsiębiorstwo to wykaże w sposób wystarczający pod względem prawnym, iż omawiana pomoc może mieć konkretny wpływ na jego sytuację (zob. wyrok z dnia 24 maja 2011 r., Komisja/Kronoply i Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, pkt 63–65 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 85 Ponadto Trybunał miał okazję doprecyzować, że nie można wykluczyć, iż organizacja reprezentująca pracowników, która z natury rzeczy została utworzona w celu promowania interesów zbiorowych swoich członków, zostanie uznana za „zainteresowaną stronę” w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE, jeżeli wykaże, że interesy jej lub jej członków mogłyby zostać naruszone w wyniku przyznania pomocy. Organizacja ta powinna jednak wykazać w sposób wystarczający pod względem prawnym, że ta pomoc może mieć konkretny wpływ na jej sytuację lub na sytuację podmiotów, które organizacja ta reprezentuje (wyrok z dnia 9 lipca 2009 r., 3F/Komisja, C-319/07 P, EU:C:2009:435, pkt 33).
- 86 W tym względzie należy stwierdzić, że własne interesy skarżącej, jako stowarzyszenia, którego celem niezarobkowym jest odnowienie i reklama samochodowego toru wyścigowego w Nürburgring oraz wspieranie zbiorowych interesów swoich członków, z których kilku organizuje wydarzenia sportowe na wspomnianym torze, mogły zostać rzeczywiście naruszone w wyniku przyznania pomocy, która zdaniem skarżącej powinna być zostać stwierdzona w drugiej zaskarżonej decyzji, ponieważ postępowanie przetargowe nie było otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe i nie doprowadziło do sprzedaży aktywów Nürburgring na rzecz Capricornu po cenie rynkowej.

- 87 Jako że Komisja podczas dokonywania oceny zgodności pomocy państwa bierze pod uwagę wiele elementów różnego rodzaju, nie można wykluczyć, że organizacja reprezentująca zbiorowe interesy w związku z tymi rozważaniami może przedstawiać Komisji uwagi, które mogą być przez nią uwzględnione w toku formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE [zob. podobnie postanowienie z dnia 6 października 2015 r., Comité d'entreprise SNCM/Komisja, C-410/15 P (I), EU:C:2015:669, pkt 12].
- 88 W niniejszej sprawie nie można wykluczyć, że skarżąca, mając na względzie jej cel, który dotyczy właśnie odnowienia i reklamy samochodowego toru wyścigowego w Nürburgringu oraz ze względu na to, iż brała udział w pierwszym etapie postępowania przetargowego i zgromadziła w tym zakresie wiele informacji dotyczących aktywów Nürburgringu, może przedstawić Komisji w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE uwagi, które Komisja będzie mogła wziąć pod uwagę przy dokonywaniu swej oceny otwartego, przejrzystego, niedyskryminacyjnego i bezwarunkowego postępowania przetargowego i kwestii, czy aktywa Nürburgringu zostały w tych ramach zbyte po cenie rynkowej.
- 89 W związku z tym w świetle rozważań przedstawionych w pkt 84 i 85 powyżej i powyższych ocen, należy uznać, że skarżąca posiada status strony zainteresowanej w odniesieniu do drugiej zaskarżonej decyzji.
- 90 Co się tyczy interesu prawnego skarżące, Komisja podnosi w swoim wniosku o umorzenie postępowania, że skarżąca straciła ów interes z racji między innymi faktu, iż Capricorn zapłacił całość ceny zakupu aktywów Nürburgringu i zrezygnował z przysługującego mu prawa do rozwiązania umowy sprzedaży, w przypadku gdyby Komisja podjęła decyzję o odzyskaniu od niego pomocy dla sprzedających.
- 91 Należy jednak przypomnieć, że „zainteresowane strony” w rozumieniu art. 108 ust. 2 WE mają interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji wydanej po zakończeniu wstępnego postępowania wyjaśniającego, jako że na podstawie przepisów art. 108 WE w wypadku takiego stwierdzenia nieważności decyzji Komisja byłaby zobowiązana do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, a skarżące mogłyby przedstawić swe uwagi i wywrzeć w ten sposób wpływ na nową decyzję Komisji. (wyrok z dnia 10 lutego 2009 r., Deutsche Post i DHL International/Komisja, T-388/03, EU:T:2009:30, pkt 62, 64). W niniejszej sprawie skarżąca ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności drugiej zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim w zarzutach piątym i ósmym skarżąca kwestionuje fakt, że decyzja ta, stwierdzająca brak pomocy przyznanej Capricornowi w ramach postępowania przetargowego, została wydana bez wszczynania przez Komisję formalnego postępowania wyjaśniającego, z naruszeniem uprawnień procesowych skarżące jako zainteresowanej strony.
- 92 Gdyby Sąd stwierdził nieważność drugiej zaskarżonej decyzji ze względu na naruszenie uprawnień procesowych skarżące, Komisja powinna co do zasady wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające dotyczące sprzedaży aktywów Nürburgringu oraz wezwałaby skarżącą, jako zainteresowaną stronę, do przedstawienia uwag. W konsekwencji stwierdzenie nieważności drugiej zaskarżonej decyzji może samo w sobie wywołać skutki prawne dla skarżące jako zainteresowanej strony.
- 93 Należy zatem stwierdzić, że w odniesieniu do drugiej zaskarżonej decyzji skarżąca ma legitymację procesową czynną, jako strona zainteresowana, i zachowuje interes prawny polegający na ochronie uprawnień procesowych, które wywodzi ona w tym samym charakterze z art. 108 ust. 2 TFUE.
- 94 Z powyższego wynika, że zarzut niedopuszczalności skargi oraz, ewentualnie, złożony przez Komisję wniosek o umorzenie postępowania w sprawie należy oddalić, a niniejsza skarga jest dopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy drugiej zaskarżonej decyzji i zmierza do ochrony uprawnień procesowych, które skarżąca wywodzi z art. 108 ust. 2 TFUE. W zakresie, w jakim żądanie skarżące dotyczące

stwierdzenia nieważności wykracza poza ten przedmiot, należy odrzucić je jako niedopuszczalne, bez konieczności orzekania przez Sąd w przedmiocie pozostałych zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez Komisję.

2. W przedmiocie dopuszczalności załączników

a) W przedmiocie dopuszczalności załączników C. 1 i od C. 6 do C. 9

- 95 W duplice Komisja formalnie kwestionuje dopuszczalność czterech dowodów przedstawionych przez skarżącą w załączeniu do repliki, a mianowicie załączników C.1 i od C.6 do C. 8. W tym względzie podnosi ona, że wobec braku przedstawienia przez skarżącą uzasadnienia co do opóźnienia w przedstawieniu tych dowodów, należy je uznać za niedopuszczalne. Skarżąca podnosi, że załączniki te mają na celu kwestionowanie twierdzeń wyrażonych przez Komisję w jej odpowiedzi na skargę.
- 96 Ponadto Komisja kwestionuje dopuszczalność komentarza doktryny przedstawionego przez skarżącą w załączniku do repliki, a mianowicie załącznika C. 9. W tym względzie skarżąca przypomina, że przedstawiła w skardze kompletne odniesienia do tego komentarza.
- 97 Artykuł 85 § 2 regulaminu postępowania stanowi, że strony mogą przedstawiać na poparcie swojej argumentacji nowe dowody lub wnioski dowodowe w replice i duplice, o ile opóźnienie w ich złożeniu jest uzasadnione.
- 98 Jednak zgodnie z orzecznictwem dowód przeciwny i rozszerzenie środków dowodowych w następstwie dowodu przeciwnego strony przeciwnej w odpowiedzi na skargę nie są objęte prekluzją przewidzianą w art. 85 § 1 i 2 regulaminu postępowania. Przepis ten dotyczy bowiem nowych dowodów i musi być interpretowany w świetle art. 92 § 7 wspomnianego regulaminu, który przewiduje wyraźnie, że dopuszcza się przedstawienie dowodów przeciwnych oraz rozszerzenie środków dowodowych (wyrok z dnia 12 września 2007 r., Komisja/Trends i in., T-448/04, niepublikowany, EU:T:2007:265, pkt 52).
- 99 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że załączniki C.1 i od C.6 do C. 8 stanowią dowody przeciwnie i mają na celu zakwestionowanie twierdzeń przedstawionych przez Komisję w odpowiedzi na skargę. W celu zapewnienia przestrzegania zasady kontrydiktoryjności należy zatem uznać te załączniki za dopuszczalne.
- 100 W odniesieniu do załącznika C.9 należy zauważyć, że chodziło o dokument publicznie dostępny, na którym skarżąca oparła swój argument i którego wartość dowodowa została jednak podważona przez Komisję. Z tego powodu należy uznać, że załącznik ten jest dopuszczalny.

b) W przedmiocie dopuszczalności załączników 7 i 8 do uwag Komisji z dnia 8 września 2017 r. w odpowiedzi na pytania Sądu

- 101 W swoim wniosku o wyznaczenie rozprawy skarżąca formalnie kwestionuje dopuszczalność dwóch dowodów przedstawionych przez Komisję w załączeniu do jej uwag z dnia 8 września 2017 r. w odpowiedzi na pytania Sądu, a mianowicie do załączników 7 i 8. Podnosi ona, że zostały one przedstawione po terminie.
- 102 Komisja podnosi, że omawiane dowody dotyczą dwóch pism Deutsche Banku AG z dnia 17 i 25 lutego 2014 r. podkreślających jej zdaniem wiążący charakter pisma Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r., które stanowiło podstawę oferty Capricorna (zwanego dalej „pismem Deutsche Banku” z dnia 10 marca 2014 r.). W tym względzie należy zauważyć, że wiążący charakter wspomnianego pisma był przedmiotem jednego z pytań zadanych przez Sąd Komisji w ramach środka organizacji postępowania z dnia 26 lipca 2017 r.

103 Na podstawie art. 89 regulaminu postępowania, który upoważnia Sąd do zadawania pytań i wzywania stron do przedstawienia dokumentów w celu wyjaśnienia niektórych aspektów sporu, należy zatem uznać te załączniki za dopuszczalne.

c) W przedmiocie dopuszczalności załącznika G.13

104 Na rozprawie Komisja formalnie zakwestionowała dopuszczalność jednego z dowodów przedstawionych przez skarżącą w załączeniu do jej uwag z dnia 8 września 2017 r. w odpowiedzi na pytania Sądu, a mianowicie załącznika G.13, i zażądała jego cofnięcia.

105 Skarżąca podnosi, że dowód ten miał na celu wykazanie jej przyłączenia się do oferty ADR dotyczącej tego samego toru Nürburgring, przywołanego w skardze. W tym względzie należy zauważyć, że zakres tego przyłączenia się do oferty był przedmiotem jednego z pytań zadanych przez Sąd skarżącej w ramach środków organizacji postępowania z dnia 26 lipca 2017 r.

106 Na podstawie art. 89 regulaminu postępowania, który upoważnia Sąd do zadawania pytań i wzywania stron do przedstawienia dokumentów w celu wyjaśnienia pewnych aspektów sporu, należy zatem uznać ten załącznik za dopuszczalny i oddalić złożony przez Komisję wniosek o wycofanie dotyczący tego załącznika.

d) W przedmiocie dopuszczalności załączników H.1 i H.2

107 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 listopada 2017 r. (zob. pkt 28 powyżej), Komisja formalnie kwestionuje dopuszczalność dwóch dowodów przedstawionych przez skarżącą w załączeniu do złożonego przez nią w dniu 16 października 2017 r. wniosku o przeprowadzenie rozprawy, a mianowicie załączników H.1 i H.2 i żąda ich wycofania.

108 Należy zauważyć, że jak podniosła skarżąca, załączniki H.1 i H.2 dotyczą podważenia uwag Komisji z dnia 8 września 2017 r. w odpowiedzi na pytania zadane Komisji przez Sąd w dniu 26 lipca 2017 r.

109 W tych okolicznościach należy uznać załączniki H.1 i H.2 za dopuszczalne i odrzucić złożone przez Komisję wnioski o wycofanie dotyczące tych załączników.

3. Co do istoty

a) Uwagi wstępne dotyczące zakresu kontroli sądowej odnoszącej się do wydanej po zakończeniu etapu badania wstępnego decyzji w sprawie braku pomocy

110 Na wstępie należy przypomnieć, że art. 108 ust. 3 TFUE i art. 4 rozporządzenia nr 659/1999 ustanawiają etap badania wstępnego zgłoszonych środków pomocy, który ma umożliwić Komisji sformułowanie pierwszej opinii na temat zgodności danego środka z rynkiem wewnętrznym. Po zakończeniu tego etapu Komisja stwierdza, że środek ten albo nie stanowi pomocy, albo wchodzi w zakres stosowania art. 107 ust. 1 TFUE. W tym ostatnim wypadku wspomniany środek może nie budzić wątpliwości odnośnie jego zgodności ze wspólnym rynkiem albo też, przeciwnie, może budzić wątpliwości takie budzić (wyrok z dnia 24 maja 2011 r., Komisja/Kronoply i Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, pkt 43).

111 Jeżeli po zakończeniu etapu badania wstępnego Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza, że środek państwowy nie stanowi pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym, to w sposób dorozumiany odmawia ona również wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. Zasadę tę stosuje się zarówno w przypadku, gdy decyzja zostaje wydana z tego powodu, że Komisja uważa, iż pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999, zwana

„decyzją o niewnoszeniu zastrzeżeń”, jak i wówczas, gdy jest zdania, że środek ten nie jest objęty zakresem stosowania art. 107 ust. 1 TFUE, a zatem nie stanowi pomocy na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999 (zob. podobnie wyroki: z dnia 17 lipca 2008 r., Athinaiki Techniki/Komisja, C-521/06 P, EU:C:2008:422, pkt 52; z dnia 28 marca 2012 r., Ryanair/Komisja, T-123/09, EU:T:2012:164, pkt 68).

- 112 Zgodnie z orzecznictwem, w sytuacji gdy strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji uznającej, że sporny środek nie stanowi pomocy państwa lub decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń, kwestionuje ona zasadniczo fakt, iż decyzja Komisji w przedmiocie spornej pomocy została wydana bez wszczęcia przez tę instytucję formalnego postępowania wyjaśniającego, a co za tym idzie – z naruszeniem przysługujących skarżącej uprawnień procesowych. Aby wniesiona przez stronę skarżącą skarga o stwierdzenie nieważności została uwzględniona, strona skarżąca może powołać się, w celu ochrony uprawnień procesowych przysługujących jej w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego, na wszelkie zarzuty wykazujące, że ocena informacji i dowodów, którymi dysponowała lub mogła dysponować Komisja podczas etapu badania wstępnego spornego środka, powinna była wzbudzić wątpliwości co do jego kwalifikacji jako pomocy państwa lub co do jego zgodności z rynkiem wewnętrznym (wyroki: z dnia 13 czerwca 2013 r., Ryanair/Komisja, C-287/12 P, niepublikowany, EU:C:2013:395, pkt 60; z dnia 25 listopada 2014 r., Ryanair/Komisja, T-512/11, niepublikowany, EU:T:2014:989, pkt 31), przy czym należy przypomnieć w tym względzie, że informacjami, którymi „mogła dysponować” Komisja, są informacje, które wydają się istotne dla dokonania oceny i których przedstawienia Komisja mogła domagać się na etapie badania wstępnego (zob. podobnie wyrok z dnia 20 września 2017 r., Komisja/Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, pkt 71).
- 113 Taki dowód na istnienie wątpliwości może w szczególności zostać przeprowadzony w oparciu o zbiór zgodnych poszlak, poprzez zestawienie ocen, na jakich oparła się Komisja w rzeczonej decyzji, z informacjami, którymi dysponowała lub mogła dysponować, kiedy wypowiedziała się na temat kwalifikacji rozpatrywanego środka jako pomocy państwa, przy czym istnienia wątpliwości należy upatrywać w odniesieniu do decyzji stwierdzającej, że rozpatrywany środek nie stanowi pomocy państwa, zarówno w okolicznościach wydania wspomnianej decyzji, w szczególności czasie trwania wstępnego badania, jak i w jej treści (zob. podobnie wyrok z dnia 24 stycznia 2013 r., 3F/Komisja, C-646/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:36, pkt 31).
- 114 Komisja jest zatem zobowiązana do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, jeżeli w świetle informacji uzyskanych lub którymi mogła ona dysponować na etapie badania wstępnego, staje ona wobec poważnych trudności w ocenie badanego środka. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z art. 108 ust. 3 TFUE w rozumieniu nadanym mu przez orzecznictwo oraz znajduje potwierdzenie w art. 4 rozporządzenia nr 659/1999, w przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że zaistniały wątpliwości co do kwalifikacji rozpatrywanego środka jako pomocy lub jego zgodności z rynkiem wewnętrznym (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 grudnia 2016 r., Club Hotel Loutraki i in./Komisja, C-131/15 P, EU:C:2016:989, pkt 30–33; z dnia 12 lutego 2008 r., BUPA i in./Komisja, T-289/03, EU:T:2008:29, pkt 328). W takim wypadku Komisja nie może odmówić wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego z powodu innych okoliczności, takich jak interes osób trzecich, względy ekonomii procesowej czy jakiegokolwiek inne administracyjne lub polityczne względy celowości (wyrok z dnia 10 lutego 2009 r., Deutsche Post i DHL International/Komisja, T-388/03, EU:T:2009:30, pkt 90).
- 115 Na etapie postępowania sądowego kontrola sądu Unii musi koncentrować się na kwestii, czy w świetle przedstawionych przez stronę skarżącą w niniejszym przypadku argumentów i materiału dowodowego, rozważania, na jakich oparła się Komisja w decyzji w sprawie braku pomocy, rodziły trudności, mogące wzbudzić wątpliwości, a tym samym uzasadniać wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 maja 1993 r., Cook/Komisja, C-198/91, EU:C:1993:197, pkt 31; z dnia 15 czerwca 1993 r., Matra/Komisja, C-225/91, EU:C:1993:239, pkt 34).

b) Uwagi wstępne dotyczące przedmiotu skargi

- 116 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie jest zadaniem Sądu dokonywanie wykładni skargi, w której strona skarżąca kwestionuje wyłącznie zasadność samej decyzji w sprawie oceny pomocy jako takiej, która zmierza w rzeczywistości do ochrony uprawnień procesowych, jakie strona skarżąca wywodzi z art. 108 ust. 2 TFUE, jeśli strona skarżąca nie podniosła wyraźnie zarzutu w tym celu. W takim wypadku wykładnia zarzutu doprowadziłaby w rzeczywistości do zmiany kwalifikacji przedmiotu skargi (zob. wyrok z dnia 24 maja 2011 r., Komisja/Kronoply i Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 117 Jednakże takie ograniczenie uprawnień do dokonywania wykładni zarzutów prawnych nie skutkuje uniemożliwieniem Sądowi zbadania merytorycznych argumentów podniesionych przez stronę skarżącą w celu sprawdzenia, czy dostarczają one również dowodów na poparcie zarzutu, który również został podniesiony przez stronę skarżącą, utrzymując wyraźnie istnienie poważnych trudności uzasadniających wszczęcie postępowania, o którym mowa w art. 108 ust. 2 TFUE (wyrok z dnia 24 maja 2011 r., Komisja/Kronoply i Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, pkt 56–58).
- 118 W niniejszej sprawie skarżąca podnosi dziewięć zarzutów, z czego osiem – na poparcie skargi w zakresie, w jakim dotyczy ona stwierdzenia nieważności drugiej zaskarżonej decyzji. Należy przypomnieć, że siódmy zarzut skargi, w którym skarżąca podnosi, że wydając pierwszą zaskarżoną decyzję, Komisja nie dokonała oceny jej uwag, był skierowany wyłącznie przeciwko pierwszej zaskarżonej decyzji, w odniesieniu do której skarżąca nie została uznana za posiadającą legitymację procesową.
- 119 Zarzuty piąty i ósmy zostały wyraźnie oparte na naruszeniu uprawnień procesowych skarżącej w zakresie, w jakim Komisja odstąpiła od wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE, pomimo faktu, że sprzedaż aktywów Nürburgringu po cenie niższej niż cena rynkowa powinna była skłonić ją do uznania, że pomoc została przyznana nabywcy.
- 120 Ponadto zarzut pierwszy dotyczy błędów, których Komisja dopuściła się przy ustalaniu okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy, jeśli chodzi zasadniczo o postępowanie przetargowe. Zarzut drugi dotyczy błędów popełnionych przez Komisję przy ocenie potwierdzenia finansowania oferty nabywcy. Zarzut trzeci dotyczy błędów popełnionych przez Komisję w szczególności w odniesieniu do oceny istnienia nowej pomocy państwa na rzecz Capricorna polegającej na sprzedaży aktywów Nürburgringu. W ramach tego zarzutu skarżąca wyraźnie podnosi, że Komisja powinna była wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające. Ponadto w ramach zarzutów piątego i ósmego, opartych na naruszeniu jej uprawnień procesowych, skarżąca wyraźnie odsyła do trzeciej części zarzutu trzeciego, jako umożliwiającej wykazanie, że po zakończeniu etapu badania wstępnego Komisja powinna była powziąć wątpliwości co do zgodności z rynkiem wewnętrznym ceny sprzedaży uiszczonej przez nabywcę. Wreszcie zarzut czwarty dotyczy błędów popełnionych przez Komisję przy ocenie przejrzystego i niedyskryminującego charakteru postępowania przetargowego.
- 121 Ustosunkowując się do zarzutów piątego i ósmego, należy zatem, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 117 powyżej, zbadać wszystkie pozostałe zarzuty podniesione przez skarżącą, mające na celu stwierdzenie nieważności drugiej zaskarżonej decyzji, które to zarzuty można uznać za wskazujące na trudności, w obliczu których Komisja była zobowiązana wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE.
- 122 W tym względzie przede wszystkim należy zbadać argumenty dotyczące przejrzystego i niedyskryminującego charakteru postępowania przetargowego, a mianowicie część drugą zarzutu pierwszego i zarzut czwarty oraz argumenty dotyczące finansowania oferty Capricorna, to jest części pierwszej i trzeciej zarzutu pierwszego i zarzutu drugiego.

123 Następnie należy zbadać część piątą zarzutu pierwszego, dotyczącą kontynuowania procesu sprzedaży po przydzieleniu Capricornowi aktywów Nürburgringu w dniu 11 marca 2014 r., oraz część trzecią zarzutu trzeciego, opartą na tym, że sprzedaż aktywów Nürburgringu stanowi nową pomoc państwa na rzecz Capricorna.

124 Wreszcie należy zbadać zarzuty szósty i dziewiąty dotyczące innych naruszeń uprawnień procesowych skarżącej, które również mogą mieć wpływ na dokonane przez Komisję w drugiej zaskarżonej decyzji stwierdzenie braku poważnych trudności w zakresie oceny danego środka uzasadniających wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE. Zarzut szósty dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia. Zarzut dziewiąty i ostatni dotyczy naruszenia prawa do dobrej administracji.

c) W przedmiocie łącznej analizy zarzutów piątego i ósmego dotyczących naruszenia art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999 oraz uprawnień procesowych skarżącej, oraz zarzutów pierwszego, drugiego, trzeciego i czwartego

125 W zarzucie piątym skarżąca podnosi, że stwierdzając, iż postępowanie przetargowe nie doprowadziło do przyznania nabywcy nowej pomocy państwa, a zatem odmawiając w sposób dorozumiany wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999.

126 W zarzucie ósmym skarżąca podnosi, że odmawiając w sposób dorozumiany w drodze drugiej zaskarżonej decyzji wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, Komisja naruszyła jej prawo do przedstawienia uwag, o którym mowa w art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 oraz istotne wymogi proceduralne.

127 Zdaniem skarżącej Komisja powinna była powziąć wątpliwości co do zgodności zapłaconej przez nabywcę ceny sprzedaży z rynkiem wewnętrznym.

128 Komisja kwestionuje tę argumentację.

129 Jak wskazano w pkt 121–123 powyżej, aby móc wypowiedzieć się w przedmiocie zarzutów piątego i ósmego, należy zbadać, czy zarzuty pierwszy, drugi, trzeci i czwarty pozwalają na stwierdzenie, że po zakończeniu etapu badania wstępnego Komisja napotkała trudności wymagające wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

1) W przedmiocie trzech pierwszych części zarzutu pierwszego i w przedmiocie zarzutów drugiego i czwartego, opartych na istnieniu pomocy przyznanej Capricornowi przy sprzedaży Nürburgringu

130 W trzech pierwszych częściach zarzutu pierwszego oraz w zarzutach drugim i czwartym skarżąca podnosi zasadniczo, że Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, iż postępowanie przetargowe było otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe.

131 Ponadto skarżąca podnosi, że nie zastosowano się do wymogu zabezpieczenia transakcji, ponieważ pismo Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r. nie stanowi gwarancji finansowania oferty Capricorna.

132 W świetle tych dwóch zasadniczych zastrzeżeń należy ustalić, czy analiza przeprowadzona przez Komisję w odniesieniu do prawidłowości postępowania przetargowego mogła wykluczyć istnienie poważnych trudności w zakresie oceny danego środka, które uzasadniałyby wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego.

- 133 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, jeśli przedsiębiorstwo, które skorzystało z pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym, zostaje nabyte po cenie rynkowej, a mianowicie po najwyższej cenie, jaką inwestor prywatny działający w normalnych warunkach konkurencji był gotowy zapłacić za tę spółkę w sytuacji, w której się znajdowała, w szczególności po skorzystaniu przez nią z pomocy państwa, element pomocy zostaje wyceniony po cenie rynkowej i zawarty w cenie zakupu. W takich okolicznościach nie można uznać, że nabywca odniósł korzyść w porównaniu z innymi podmiotami na rynku (zob. podobnie wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r., Niemcy/Komisja, C-277/00, EU:C:2004:238, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 134 Jeśli natomiast sprzedaż aktywów beneficjentów pomocy państwa została przeprowadzona po cenie niższej od ceny rynkowej, na nabywcę może zostać przeniesiona nienależna korzyść (zob. podobnie wyrok z dnia 28 marca 2012 r., Ryanair/Komisja, T-123/09, EU:T:2012:164, pkt 161).
- 135 W celu sprawdzenia ceny rynkowej można wziąć pod uwagę między innymi formę użytą do zbycia spółki, na przykład przetargu publicznego, który z założenia zapewnia sprzedaż na zasadach rynkowych. Z powyższego wynika, że w przypadku dokonania sprzedaży przedsiębiorstwa w drodze otwartego, przejrzystego i bezwarunkowego postępowania przetargowego, można domniemywać, że cena rynkowa odpowiada najwyższej ofercie, mając na uwadze, że należy ustalić, po pierwsze, że ta oferta ma walor zobowiązania i że jest wiarygodna oraz po drugie, że uwzględnienie czynników ekonomicznych innych niż cena nie jest uzasadnione (zob. podobnie wyroki: z dnia 24 października 2013 r., Land Burgenland i in./Komisja, C-214/12 P, C-215/12 P i C-223/12 P, EU:C:2013:682, pkt 93, 94; z dnia 16 lipca 2015 r., BVVG, C-39/14, EU:C:2015:470, pkt 32).
- 136 Zgodnie z orzecznictwem otwarty i przejrzysty charakter postępowania przetargowego ocenia się na podstawie zbioru poszlak właściwych dla okoliczności danej sprawy (zob. wyrok z dnia 7 marca 2018 r., SNCF Mobilités/Komisja, C-127/16 P, EU:C:2018:165, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 137 To właśnie w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 133–136 powyżej należy zbadać w niniejszej sprawie zasadność dwóch zastrzeżeń skarżącej, biorąc jednocześnie pod uwagę fakt, że w tych ramach Sąd nie może orzekać bezpośrednio w przedmiocie zgodności z prawem samego postępowania przetargowego.
- i) W przedmiocie zastrzeżenia dotyczącego nieprzejrzystego i dyskryminacyjnego charakteru postępowania przetargowego*
- 138 W zarzucie czwartym skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo, poprzez stwierdzenie, iż postępowanie przetargowe było otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe, w szczególności w świetle braku przejrzystości danych finansowych, braku przejrzystości oraz dyskryminacyjnego charakteru kryteriów oceny i ich stosowania, a także kontynuowania procesu sprzedaży po zbyciu aktywów Nürburgringu nabywcy.
- 139 Utrzymuje ona między innymi, że postępowanie przetargowe nie przewidywało szczegółowych kryteriów oceny mających zastosowanie do porównania ofert, w szczególności w odniesieniu do porównania ofert na całość aktywów i ofert na pojedyncze aktywa lub grupy pojedynczych aktywów.
- 140 W części drugiej zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że zainteresowani inwestorzy nie zostali poinformowani przed złożeniem oferty o tym, iż oferta ta powinna stanowić co najmniej 25% najwyższej oferty całościowej, aby mogła być uwzględniona na kolejnych etapach postępowania.
- 141 Komisja kwestionuje tę argumentację.

- 142 Należy zauważyć, że zgodnie z treścią pisma KPMG z dnia 19 lipca 2013 r. skierowanego do zainteresowanych inwestorów, wezwano ich do przedstawienia deklaracyjnej oferty w odniesieniu do wszystkich aktywów, na określone grupy aktywów lub poszczególne aktywa (zob. pkt 10 tiret czwarte powyżej). Zgodnie z tym pismem oferty powinny być oceniane w szczególności na podstawie zaproponowanej ceny aktywów, w zależności od zakresu oferty.
- 143 Zgodnie z treścią pism skierowanych przez KPMG do zainteresowanych inwestorów w dniach 19 lipca i 17 października 2013 r., mieli oni w szczególności zostać wybrani w świetle kryterium maksymalizacji wartości wszystkich aktywów (zob. pkt 10 tiret dziewiąte powyżej). Zastosowanie tego kryterium w praktyce prowadziło sprzedających do uwzględnienia w ostatnim etapie postępowania przetargowego jedynie ofert dotyczących wszystkich aktywów, co wynika z motywu 50 decyzji końcowej. Zdaniem Komisji było to spowodowane faktem, że ze względu na złożone oferty sprzedaż całości Nürburgringu pozwalała otrzymać cenę wyższą niż oddzielna sprzedaż każdego z aktywów.
- 144 W przypisie nr 65 do motywu 50 decyzji końcowej, wskazano, że zostało przedstawionych sześć deklaracyjnych ofert całościowych, które osiągnęły ponad 25% najlepszej oferty, że oferty całościowe, które nie osiągnęły 25% najlepszej oferty, zostały najpierw odrzucone ze względu na zaproponowaną wysokość ceny zakupu i że to samo dotyczyło ofert obejmujących tor wyścigowy Nürburgring, które razem z pojedynczymi ofertami na pozostałe aktywa nie osiągnęły w sumie progu 25% najlepszej oferty.
- 145 Wynika z tego, że zainteresowani inwestorzy mogli określić przedmiot ich oferty zakupu w świetle informacji przekazanej im odnośnie do kryterium dotyczącego maksymalizacji wartości wszystkich aktywów. Jeśli chodzi o kryterium 25%, jak podnosi Komisja, jego celem było wyłącznie nadanie konkretnej treści kryterium maksymalizacji wartości wszystkich aktywów i, ponieważ zostało ono określone na podstawie wartości rzeczywiście złożonych ofert, mogło zostać szczegółowo określone jedynie ex post.
- 146 Argumenty skarżącej na poparcie wspomnianego zastrzeżenia nie pozwalają zatem wykazać, że Komisja powinna była powziąć wątpliwości co do przejrzystego i niedyskryminującego charakteru procedury przetargowej.
- ii) W przedmiocie zastrzeżenia dotyczącego finansowania oferty Capricorna*
- 147 W części pierwszej zarzutu pierwszego i w zarzucie drugim skarżąca podnosi, że wbrew temu, co wynika z decyzji końcowej, pismo Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r., które stanowiło podstawę oferty Capricorna, zatwierdzonej w dniu 11 marca 2014 r., nie stanowiło wiążącej gwarancji finansowania.
- 148 Ponadto ocena dokonana przez Komisję w tym względzie jest sprzeczna z zawartym w motywie 272 decyzji końcowej wnioskiem, że oferta oferenta 3 nie zawierała koniecznego potwierdzenia finansowania.
- 149 W trzeciej części zarzutu pierwszego skarżąca kwestionuje w sposób bardziej ogólny wniosek, do jakiego doszła Komisji w decyzji końcowej, że oferta Capricorna mogła korzystać z „zabezpieczonego finansowania”.
- 150 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 151 W tym względzie należy zauważyć, że w piśmie KPMG do zainteresowanych inwestorów z dnia 17 października 2013 r. sprecyzowano, iż zostaną oni wybrani w szczególności w świetle prawdopodobieństwa zawarcia transakcji, które zostanie zbadane na podstawie, między innymi, zabezpieczenia finansowania ich oferty potwierdzonego przez partnera finansowego (zob. pkt 10 tiret

dziwiące powyżej). Należy zatem sprawdzić, czy analiza dokonana przez Komisję, załączona do analizy dokonanej przez władze niemieckie, mogła służyć wykluczeniu istnienia wątpliwości co do wiążącego charakteru pisma Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r.

- 152 Przede wszystkim w piśmie Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r. wskazano, że Deutsche Bank jest skłonny zgodzić się na udzielenie nabywcy pożyczki w wysokości 45 mln EUR. Warunki tego finansowania są szczegółowo opisane, co, jak słusznie podnosi Komisja, okazuje się wskazywać na szczegółowe badanie przez Deutsche Bank i wymianę informacji między nim a nabywcą.
- 153 Następnie w piśmie Deutsche Banku wielokrotnie nawiązano do zobowiązania podjętego przez Deutsche Bank wobec Capricorna na podstawie wspomnianego pisma. Deutsche Bank uważał zatem, iż jest związany wspomnianym pismem.
- 154 W tym względzie, jak słusznie podnosi Komisja, porównanie pisma Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r. z dwoma przygotowawczymi, niewiązącymi pismami Deutsche Banku z dnia 17 i z dnia 25 lutego 2014 r. potwierdza wiążący charakter pisma Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r. W piśmie z dnia 17 lutego 2014 r. wskazano, że nie stanowi ono zobowiązania Deutsche Banku, w przeciwieństwie do pisma Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r., które odnosi się do zobowiązania podjętego przez Deutsche Bank wobec Capricorna na podstawie tego pisma.
- 155 Wreszcie w piśmie Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r. sprecyzowano, że podjęte przez Deutsche Bank zobowiązanie jest uzależnione od spełnienia trzech warunków. Tymczasem warunki te (wykonanie transakcji, brak istotnych zmian w odniesieniu do nabytych aktywów, braku niezgodności z prawem) pozwalały Deutsche Bankowi uchylić się od zobowiązania tylko wtedy, gdy nabycie nie przebiegało zgodnie z przewidzianymi warunkami.
- 156 W świetle powyższych rozważań nie okazuje się, by Komisja miała wątpliwości co do wiążącego charakteru pisma Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r.
- 157 Natomiast, jak stwierdziła Komisja w motywie 272 decyzji końcowej, ani oferta deklaracyjna, ani oferta końcowa oferenta 3 nie zawierały potwierdzenia finansowania. W tym samym motywie Komisja stwierdziła, że sprzedający poinformowali o tym oferenta 3 w pismach KPMG z dnia 17 października i z dnia 11, 17 i 18 grudnia 2013 r., a także w przekazanych przez KPMG wiadomościach elektronicznych z dnia 18 lutego i z dnia 9 kwietnia 2014 r., lecz oferent 3 nie przedstawił żadnego potwierdzenia finansowania swojej oferty ani przed przydzieleniem Capricornowi aktywów Nürburgringu przez komisję wierzycieli w dniu 11 marca 2014 r., ani po tym przydzieleniu. Tymczasem skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu na to, że ustalenia te są błędne.
- 158 Z powyższego wynika, że nabywca, którego oferta została wybrana, dysponował najpierw dwoma pismami przygotowawczymi Deutsche Banku z dnia 17 i 25 lutego 2014 r., a następnie pismem Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r., w przedmiocie wiążącego charakteru którego to pisma nie okazuje się, by Komisja miała wątpliwości, podczas gdy oferent 3, którego oferta nie została wybrana, w żadnym momencie nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu finansowania. W konsekwencji argumenty skarżącej podniesione na poparcie wspomnianego zarzutu również nie pozwalają wykazać, że Komisja powinna była powziąć wątpliwości co do niedyskryminacyjnego charakteru postępowania przetargowego, w szczególności w zakresie wymogu wiążącej gwarancji finansowania.
- 159 W świetle powyższych rozważań nie można uznać, że Komisja, w świetle okoliczności faktycznych i prawnych przywołanych przez skarżącą, powinna była powziąć wątpliwości co do istnienia korzyści przysporzonej nabywcy w ramach postępowania przetargowego ze względu na nieprzejrzysty i dyskryminujący charakter tego postępowania.

160 Zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 133–136 powyżej analiza przeprowadzona przez Komisję mogła zatem wykluczyć istnienie wątpliwości co do istnienia nienależnej korzyści na rzecz nabywcy, a w konsekwencji pomocy państwa. Nie można zatem uznać, że argumenty przedstawione na poparcie trzech pierwszych części zarzutu pierwszego i zarzutów drugiego i czwartego świadczą o istnieniu poważnych trudności w ocenie danego środka, które wiązałyby się z nałożeniem na Komisję obowiązku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE.

161 Wynika z tego, że trzy pierwsze części zarzutu pierwszego oraz zarzuty drugi i czwarty, rozpatrywane w świetle zarzutów piątego i ósmego, należy oddalić.

2) W przedmiocie części piątej zarzutu pierwszego, opartej na kontynuowaniu procesu sprzedaży po przydzieleniu Capricornowi aktywów Nürburgringu w dniu 11 marca 2014 r.

162 Skarżąca podnosi, że Komisja powinna była stwierdzić, że kontynuowano proces sprzedaży po przydzieleniu Capricornowi aktywów Nürburgringu w dniu 11 marca 2014 r.

163 Skarżąca utrzymuje, że Capricorn został zastąpiony przez dalszego nabywcę w ramach nieprzejrzystej procedury odsprzedaży aktywów Nürburgringu. Jej zdaniem sprzedający i zarządca majątku zawarli bowiem z Capricornem w dniu 13 sierpnia 2014 r. umowę w sprawie zabezpieczeń, na mocy której Capricorn powinien przenieść wszystkie swoje prawa i roszczenia wynikające z umowy sprzedaży aktywów Nürburgringu z dnia 11 marca 2014 r. na dalszego nabywcę. Wynika stąd, że postępowanie przetargowe nie było otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe.

164 Komisja kwestionuje tę argumentację.

165 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 133–136 powyżej, jak podniosła Komisja, celem dokonanej przez nią analizy było sprawdzenie do celów zbadania, czy aktywa Nürburgringu zostały zbyte po cenie rynkowej, czy postępowanie przetargowe było otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe. W przeciwnym wypadku wspomniana sprzedaż mogła zostać zrealizowana po cenie niższej od ceny rynkowej, a na nabywcę mogła zostać przeniesiona nienależna korzyść.

166 W konsekwencji należy stwierdzić, że pomoc, którą, zdaniem skarżącej (zob. pkt 11 powyżej), Komisja powinna stwierdzić w drugiej zaskarżonej decyzji i która to pomoc powinna odpowiadać różnicy pomiędzy ceną zapłaconą przez Capricorna w celu nabycia aktywów Nürburgringu a ceną rynkową tych samych aktywów, została przyznana Capricornowi w dniu 11 marca 2014 r., czyli w dniu przydzielenia Capricornowi tych aktywów oraz podpisania umowy sprzedaży ustalającej cenę nabycia rzeczonych aktywów należną od Capricorna. Wynika z tego, że okoliczności faktyczne mające miejsce po tej dacie, takie jak zbycie przez Capricorna kolejnemu nabywcy udziału, który spółka ta posiadała w transakcji nabycia aktywów Nürburgringu, nie były istotne przy badaniu kwestii, czy pomoc została ewentualnie przyznana Capricornowi w ramach postępowania przetargowego.

167 Wreszcie, jak słusznie podniosła Komisja w swoich uwagach z dnia 12 marca 2018 r. w odpowiedzi na pytania Sądu, gdyby skarżąca pragnęła, by Komisja dokonała również oceny istnienia nowej pomocy wynikającej z zarzucanego kontynuowaniu procesu sprzedaży, po wydaniu drugiej zaskarżonej decyzji powinna była złożyć nową skargę w tej kwestii.

168 Z powyższego wynika, że argumenty przedstawione na poparcie piątej części zarzutu pierwszego nie pozwalają wykazać, iż po zakończeniu etapu badania wstępnego Komisja napotkała trudności w ocenie sprzedaży aktywów Nürburgringu wymagające wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

169 Część piątą zarzutu pierwszego, rozpatrywaną w świetle zarzutów piątego i ósmego, należy zatem oddalić.

3) W przedmiocie części trzeciej zarzutu trzeciego, opartej na fakcie, że sprzedaż aktywów Nürburgringu na rzecz Capricorna stanowiła nową pomoc państwa

170 Zdaniem skarżącej zarówno uzgodniona cena, jak i sposób płatności zawierały elementy pomocy, ponieważ, po pierwsze, 6 mln EUR wynikających z eksploatacyjnej nadwyżki brutto zarządcy Nürburgringu (zob. pkt 7 powyżej) zostało zaliczonych do ceny sprzedaży, podczas gdy zarządca ten wskazał w 2013 r., że jego oczekiwane zyski z aktywów Nürburgringu są zerowe, po drugie, została odroczone zapłata drugiej raty ceny sprzedaży, po trzecie, nie pobrano kary w wysokości 25 mln EUR przewidzianej w umowie zakupu w przypadku braku zapłaty, i, po czwarte, aktywa Nürburgringu przeniesiono na dalszego nabywcę w ramach nieprzejrzystego postępowania

171 Ponadto sama umowa dzierżawy dotycząca aktywów Nürburgringu nie była przedmiotem otwartego, przejrzystego, niedyskryminacyjnego i bezwarunkowego postępowania przetargowego, skutkiem czego czynsze z tej umowy dzierżawy nie odpowiadają cenie rynkowej i zawierają nowe elementy pomocy. Z motywu 56 decyzji końcowej wynika, że ta umowa dzierżawy została zawarta między spółką niezależną od sprzedających, działającą konkretnie w charakterze depozytariusza rzeczonych aktywów, a spółką operacyjną utworzoną przez Capricorna, w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2015 r., w celu uregulowania sytuacji przejściowej odpowiadającej ewentualnemu spełnieniu warunku, od którego uzależniona jest sprzedaż aktywów Nürburgringu Capricornowi, a mianowicie wydania przez Komisję decyzji wykluczającej wszelkie ryzyko, iż nabywca wspomnianych aktywów mógłby być zobowiązany do zwrotu pomocy dla sprzedających. W tym zakresie cena sprzedaży aktywów Nürburgringu została obniżona o kwoty czynszów z tej dzierżawy, które zostały zaliczone do owej ceny, aż do dnia, w którym sprzedaż stała się skuteczna.

172 Komisja kwestionuje tę argumentację, podnosząc w szczególności, że kwoty uiszczane z tytułu czynszu dzierżawnego w odniesieniu do aktywów Nürburgringu stanowiły zaliczki obniżające pozostałą należną cenę sprzedaży tych aktywów, a w konsekwencji ryzyko niewypłacalności nabywcy. Ponadto sposób uiszczenia ceny sprzedaży aktywów Nürburgringu nie miał wpływu na wartość tych aktywów, która odpowiadała cenie przewidzianej w umowie.

173 Z powodów przedstawionych w pkt 138–158 powyżej nie można uznać, że Komisja powinna była powziąć wątpliwości co do przejrzystego i niedyskryminującego charakteru postępowania przetargowego.

174 Z tych samych powodów wynika również, że analiza przeprowadzona przez Komisję, która zakończyła się wydaniem drugiej zaskarżonej decyzji, mogła wykluczyć wystąpienie wątpliwości co do istnienia korzyści przysporzonej nabywcy w ramach umowy dzierżawy dotyczącej aktywów Nürburgringu lub innych sposobów zapłaty ceny sprzedaży omawianych aktywów.

175 Trzecią część zarzutu trzeciego należy zatem oddalić w świetle zarzutów piątego i ósmego.

176 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzuty piąty i ósmy zbadane z uwzględnieniem argumentów przedstawionych przez skarżącą w ramach zarzutów pierwszego, drugiego, trzeciego i czwartego nie pozwalają wykazać, że po zakończeniu etapu badania wstępnego Komisja napotkała trudności wymagające wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. W konsekwencji należy oddalić zarzuty piąty i ósmy.

d) W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

- 177 Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia ciąży na niej na mocy art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ponieważ nie uzasadniła dostatecznie zasadniczych rozważań, na których opiera się druga zaskarżona decyzja.
- 178 Skarżąca zastanawia się w szczególności nad podstawą twierdzenia Komisji zawartego w motywie 240 decyzji końcowej, zgodnie z którym Republika Federalna Niemiec sprzedała aktywa Nürburgringu „w ramach otwartej, przejrzystej, wolnej od dyskryminacji i bezwarunkowej procedury przetargowej oferentowi, który złożył najwyższą ofertę z zabezpieczonym finansowanym”.
- 179 Ponadto skarżąca zastanawia się nad podstawą decyzji, zgodnie z którą sprzedaż aktywów Nürburgringu Capricornowi nie stanowi pomocy państwa oraz nad powodem, z jakiego decyzja ta znajduje się w motywie 285 decyzji końcowej, ale nie została ujęta w jej sentencji.
- 180 Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja opiera większość swych ustaleń na dostarczonych przez dyrektora i zarządcę majątku sprzedających informacjach, które zostały jej przekazane przez Republikę Federalną Niemiec.
- 181 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 182 Zgodnie z orzecnictwem uzasadnienie aktu musi być wystarczające, aby umożliwić zainteresowanym osobom poznanie podstaw podjętej decyzji, a sądowi Unii – przeprowadzenie kontroli (zob. w odniesieniu do pomocy państwa wyroki: z dnia 6 września 2006 r., Portugalia/Komisja, C-88/03, EU:C:2006:511, pkt 88, 89; z dnia 22 kwietnia 2008 r., Komisja/Salzgitter, C-408/04 P, EU:C:2008:236, pkt 56; z dnia 30 kwietnia 2009 r., Komisja/Włochy i Wam, C-494/06 P, EU:C:2009:272, pkt 48, 49). Co się tyczy odrzucenia skargi złożonej do Komisji w dziedzinie pomocy państwa, uściślono w szczególności, że w uzasadnieniu tym należy przedstawić składającemu skargę w sposób wystarczający przyczyny, dla których okoliczności faktyczne i prawne wskazane w złożonej do niej skardze były niewystarczające dla udowodnienia istnienia pomocy państwa (wyroki: z dnia 2 kwietnia 1998 r., Komisja/Sytraval i Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, pkt 64; z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 89).
- 183 W niniejszym przypadku motywy 266–281 decyzji końcowej, zatytułowane „Skargi dotyczące zbycia aktywów [Nürburgringu]”, zawierają szczegółowe omówienie powodów, które skłoniły Komisję do zadecydowania, że aktywa Nürburgringu zostały sprzedane oferentowi, który przedstawił najlepszą ofertę wraz z gwarancją finansowania w ramach przejrzystego, niedyskryminacyjnego i bezwarunkowego postępowania przetargowego, a w konsekwencji że sprzedaży aktywów Nürburgring Capricornowi nie dokonano po cenie niższej niż cena rynkowa, skutkiem czego nie stanowi ona pomocy państwa.
- 184 Powyższe uzasadnienie jest wystarczające celem spełnienia wymogów sformułowanych w orzecnictwie przytoczonym w pkt 182 powyżej.
- 185 Ponadto druga zaskarżona decyzja, zgodnie z którą sprzedaż aktywów Nürburgringu nie stanowi pomocy państwa, nie została przedstawiona jedynie w motywie 285 tiret pierwsze decyzji końcowej, lecz została również ujęta w art. 1 tiret ostatnie decyzji końcowej. Zastrzeżenie wysuwane w tym względzie przez skarżącą nie znajduje zatem oparcia w faktach.
- 186 Należy wreszcie przypomnieć, że w ramach kontroli pomocy państwa Komisja jest objęta obowiązkiem przeprowadzenia starannego i obiektywnego badania, który wymaga od niej między innymi skrupulatnego zbadania informacji dostarczonych jej przez państwo członkowskie pozwalających jej na

wypowiedzenie się w przedmiocie danego środka pomocy państwa (zob. wyrok z dnia 22 października 2008 r., TV2/Danmark i in./Komisja, T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04, EU:T:2008:457, pkt 183 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 187 To właśnie zarówno w świetle informacji dostarczonych przez zainteresowane państwo, jak również informacji pochodzących od ewentualnych skarżących, Komisja powinna zatem sformułować swą ocenę w ramach badania wstępnego przeprowadzanego na podstawie art. 108 ust. 3 traktatu (wyrok Trybunału z dnia 3 maja 2001 r. w sprawie C-204/97 Portugalia/Komisja, C-204/97, EU:C:2001:233, pkt 35).
- 188 W motywach 266–271 decyzji końcowej Komisja zbadała i zestawiała z uwagami skarżącej zawartymi w motywach 97–101 wspomnianej decyzji, przekazane przez władze niemieckie uwagi zarządców zawarte w motywach 102–110 tej decyzji. Komisja przedstawia w nich swoje własne ustalenia i uwagi dotyczące istotnych elementów, w szczególności w odniesieniu do przejrzystego i niedyskryminującego charakteru postępowania przetargowego.
- 189 Komisja zatem w niniejszym przypadku przeprowadziła analizę i ocenę informacji przekazanych zarówno przez skarżącą, jak i przez władze niemieckie.
- 190 W konsekwencji należy oddalić zastrzeżenie skarżącej w tym zakresie, a tym samym zarzut szósty w całości.

e) W przedmiocie zarzutu dziewiątego, dotyczącego naruszenia prawa do dobrej administracji

- 191 W ramach zarzutu dziewiątego skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła jej prawo do dobrej administracji wynikające z art. 41 karty praw podstawowych. Komisja nie uwzględniła bowiem we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności i argumentów podniesionych przez skarżącą ani nie zweryfikowała wyjaśnień dyrektora i zarządcy majątku sprzedających. Skarżąca uważa, że zasada dobrej administracji stanowi wyraz jej prawa do przedstawienia uwag oraz prawa do tego, by uwagi te zostały poddane ocenie, na którego to prawa naruszenie ponadto powołuje się ona w ramach zarzutów siódmego i ósmego.
- 192 Komisja kwestionuje tę argumentację.
- 193 Jeśli chodzi o zastrzeżenie, dotyczące naruszenia zasady dobrej administracji, oparte na braku oceny uwag skarżącej, pokrywa się ono z zarzutem siódmym, w którym skarżąca podnosi, że przyjmując pierwszą zaskarżoną decyzję, Komisja nie dokonała oceny jej uwag. Ponieważ skarga została uznana za niedopuszczalną w zakresie, w jakim dotyczy ona stwierdzenia nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji, zarówno zarzut siódmy, jak i to zastrzeżenie są niedopuszczalne.
- 194 W odniesieniu do zastrzeżenia dotyczącego naruszenia zasady dobrej administracji, opartego na naruszeniu prawa skarżącej do przedstawienia uwag, pokrywa się on z zarzutem ósmym, dotyczącym naruszenia uprawnień procesowych skarżącej ze względu na brak wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, który został już zbadany i oddalony w pkt 176 powyżej.
- 195 Z powyższego wynika, że zarzut dziewiąty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w pozostałym zakresie oddalić jako bezzasadny.
- 196 Ponieważ wszystkie zarzuty i zastrzeżenia dotyczące stwierdzenia nieważności drugiej zaskarżonej decyzji bezpośrednio, oparte na naruszeniu uprawnień procesowych skarżącej oraz wszystkie zarzuty i zastrzeżenia dotyczące stwierdzenia nieważności drugiej zaskarżonej decyzji zawierają argumenty, które mogłyby zostać powiązane z omawianymi zarzutami i zastrzeżeniami, zostały oddalone, należy oddalić żądanie stwierdzenia nieważności wspomnianej decyzji.

- 197 W zakresie, w jakim skarżąca przedstawiła szereg wniosków o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków, należy stwierdzić, że nie są one niezbędne dla rozstrzygnięcia sporu, a w szczególności w celu sprawdzenia, czy okoliczności faktyczne lub wskazówki przedstawione przez skarżącą powinny skłonić Komisję do powzięcia wątpliwości. W konsekwencji te wnioski dowodowe zostają oddalone.
- 198 W świetle wszystkich powyższych rozważań skargę należy w części odrzucić jako niedopuszczalną, a w pozostałym zakresie oddalić jako bezzasadną.

IV. W przedmiocie kosztów

- 199 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) Wniosek o umorzenie postępowania w sprawie zostaje oddalony.**
- 2) Skarga zostaje oddalona.**
- 3) Ja zum Nürburgring eV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.**

Pelikánová

Valančius

Nihoul

Svenningsen

Öberg

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 19 czerwca 2019 r.

Podpisy

Spis treści

I. Okoliczności powstania sporu	2
A. Postępowanie administracyjne i sprzedaż aktywów Nürburgring	2
B. Zaskarżone decyzje	4
II. Postępowanie i żądania stron	4
III. Co do prawa	6
A. W przedmiocie dopuszczalności żądania stwierdzenia nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji .	6
1. W przedmiocie indywidualnego oddziaływania decyzji na skarżącą, jako na konkurenta	7
2. W przedmiocie wpływu decyzji na skarżącą, jako na stowarzyszenie branżowe	9
B. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności drugiej zaskarżonej decyzji	11
1. W przedmiocie dopuszczalności i wniosku o umorzenie postępowania	11
2. W przedmiocie dopuszczalności załączników	14
a) W przedmiocie dopuszczalności załączników C. 1 i od C. 6 do C. 9	14
b) W przedmiocie dopuszczalności załączników 7 i 8 do uwag Komisji z dnia 8 września 2017 r. w odpowiedzi na pytania Sądu	14
c) W przedmiocie dopuszczalności załącznika G.13	15
d) W przedmiocie dopuszczalności załączników H.1 i H.2	15
3. Co do istoty	15
a) Uwagi wstępne dotyczące zakresu kontroli sądowej odnoszącej się do wydanej po zakończeniu etapu badania wstępnego decyzji w sprawie braku pomocy	15
b) Uwagi wstępne dotyczące przedmiotu skargi	17
c) W przedmiocie łącznej analizy zarzutów piątego i ósmego dotyczących naruszenia art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999 oraz uprawnień procesowych skarżącej, oraz zarzutów pierwszego, drugiego, trzeciego i czwartego	18
1) W przedmiocie trzech pierwszych części zarzutu pierwszego i w przedmiocie zarzutów drugiego i czwartego, opartych na istnieniu pomocy przyznanej Capricornowi przy sprzedaży Nürburgringu	18
i) W przedmiocie zastrzeżenia dotyczącego nieprzejrzystego i dyskryminacyjnego charakteru postępowania przetargowego	19
ii) W przedmiocie zastrzeżenia dotyczącego finansowania oferty Capricorna	20

2) W przedmiocie części piątej zarzutu pierwszego, opartej na kontynuowaniu procesu sprzedaży po przydzieleniu Capricornowi aktywów Nürburgringu w dniu 11 marca 2014 r.....	22
3) W przedmiocie części trzeciej zarzutu trzeciego, opartej na fakcie, że sprzedaż aktywów Nürburgringu na rzecz Capricorna stanowiła nową pomoc państwa.....	23
d) W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia.....	24
e) W przedmiocie zarzutu dziewiątego, dotyczącego naruszenia prawa do dobrej administracji.....	25
IV. W przedmiocie kosztów.....	26